

synes, om end ikke ganske klart, dog at have ligget i Ministerens Tanke, at hans Hensigt ikke var at ville forbigaae Thinget. Det heder nemlig i den sidste Passus af Indstillingen, at han ansøger Hs. Majestæt om Tillædselse til at foretage de „sornødne Skridt“ til, at disse Penge kunne blive satte til hans Disposition, og jeg mener, at disse Udtryk, naar man ikke vil see dem med ugunstige Bine, maae vække en ikke ringe Formodning om, at Ministeren dengang har tænkt sig at ville forelægge Thinget de omhandlede Summer til Bevilling; og at der netop maa lægges denne Forklaring i de „sornødne Skridt“, hvorved han udtaler at ville erholde de Midler, han anseer for nødvendige. Hvad den egentlige Disposition af Rustningerne angaaer, da er jeg for ukyndig til nærmere at indlade mig derpaa og skal derfor overlade dette til andre Medlemmer af Mindretallet, som muligens derover nærmere ville udtale sig. Jeg skal blot her udtale, at efter min Overbeviisning er der al Anledning for Thinget til at bevilge de Summer, hvorom det i § 7 er Spørgsmaal.

A. Sæge: Da der er saa mange ærede Medlemmer, der ønske Ordet, skal jeg satte mig i Korthed. Jeg ønsker i Et og Alt for mit Vedkommende at underskrive, hvad der blev yttret af det ærede Medlem for Maribo Amts 4de Valgfreds (Monrad) igaar. Jeg har for et Aar siden haft den samme Overbeviisning som han, at det var rigtigt at afholde sig fra al mulig Rustning, og jeg skulde altsaa dengang ligesom han have stemt mod enhver Bevilling af den Art, om en saadan var fremkommen. Jeg er saa heldig for mit Vedkommende at kunne henvise til Rigsdagstidenden i saa Henseende; jeg var dengang, som nu, overbeviist om, at det det var urigtigt at foretage nogenformhelt Rustning. Men, havde jeg derom havt allermindeste Tvivl tilbage, saa vilde denne Tvivl være forsvunden, efterat jeg har hørt de astraadte Ministre og deres ærede Forsvarere her i Thinget; det er derved fuldstændigt beviist for mig, at der ikke har været Skygge af Grund til at foretage nogenformhelt Rustning. Der fremkom forresten under Forhandlingerne lidt „Videnstabelighed“ og ogsaa lidt „Bebredelse“ af det ærede Mindretal mod

os Andre; men det finder jeg fuldkommen i sin Orden; naar man mangler Grunde, giiber man gjerne til det Slags Baaben. Med Hensyn til Nødvendigheden af disse Rustninger, maa jeg tage mig den Frihed at gjøre opmærksom paa nogle Punkter, som jeg mener temmelig maae kunne opklare, om de vare rigtige eller ikke. Vi forhandlede om den Lov, der først gav Anledning til at omtale Rustning eller Ikk-Rustning den 4de Februar 1854, nemlig Loven om Udskrivning til Søkrigsfløjen. Allerede dengang vidste vi ikke alene, at vi havde udstedt en Erklæring, hvorefter Danmark skulde holde sig aldeles neutralt i den forestaaende Krig, — men og, at denne Neutralitet var bleven anerkjendt af alle Stormagterne. — Vi havde fremdeles Underretning om, at den engelske Udenrigsminister Lord Clarendon under 20de April havde skrevet til den hervedværende engelske Minister Buchanan, at England vilde yde sine bedste Bestræbelser for at understøtte Danmarks neutrale Stilling. Dette var et ganske godt Udgangspunkt for at kunne bedømme, hvorvidt vi efter en saadan Erklæring, som jeg er overbeviist om har været tiltraadt ogsaa af Frankrig, skulde holde os rolige eller foretage nogenformhelt Rustning. Regjeringen har imidlertid syntes, at Noget maatte der gøres. I de offentlige Blade her i Byen saae vi forøvrigt allerede den 30te Januar omtalt, at efter Forskydende skulde der være givet Ordre til at udruste 14 Orlogsskibe, ligesom ogsaa, at Krigsministeren havde forespurgt i flere Byer om Leilighed til Indquartering. Det har formodentlig været disse Udtalelser, som have foranlediget det ærede Medlem fra Holbek Amts anden Valgfreds (Scherning), som dengang en passant var af en heel anden Mening end nu, til paa den Maade, som han gjorde, at protestere mod enhver Tanke om Rustning. Jeg henviser i saa Henseende til hans Uttringer den omhandlede Dag, under de Forhandlinger, der fandt Sted mellem ham og Justitsministeren. Han „haabede“, at vi vilde afholde os fra at bevæbnet Neutralitet, han sagde, at der var Uro vaft blandt Folket, blot ved Tanken om Rustningerne, og han henviste til det høist Betænkelige i at ruste sig, ogsaa i finansiel Henseende,